

ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ ΚΑΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 7ης Φεβρουαρίου 1979 *

Στην υπόθεση 11/76,

Κυβέρνηση του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενη από τον A. Bos, νομικό σύμβουλο του υπουργείου Εξωτερικών Υποθέσεων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία των Κάτω Χωρών, 5, rue C.-M. Sproo,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους νομικούς της συμβούλους R. Baeyens και G. zur Hausen, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο Mario Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής της 2ας Δεκεμβρίου 1975, 76/145 και 76/151, περί εκκαθαρίσεως των λογαριασμών που παρουσίασε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ως δαπάνες για τα οικονομικά έτη 1971 και 1972 που χρηματοδοτήθηκαν από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), Τμήμα Εγγυήσεων (PB L 27 της 2.2.1976, σ. 11 και 23) κατά το μέρος που δεν αναγνώρισε η Επιτροπή εις βάρος του ΕΓΤΠΕ τα ποσά των 590 072,67 φιορινίων για ελευθέρωση των ασφαλειών που κατατέθηκαν προκειμένου να διασφαλιστεί η εξαγωγή, μέσα σε ορισμένη προθεσμία, βουτύρου παρεμβάσεως που πουλήθηκε σε μειωμένη τιμή το 1971, 968 643,33 φιορινίων για τη χορήγηση επιστροφών κατά την εξαγωγή γαλακτοαλβουμίνης το 1971 και 12 148,73 φιορινίων για τη χορήγηση ομοίων επιστροφών το 1972,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, πρόεδρο, J. Mertens de Wilmars και Mackenzie Stuart, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keefe και G. Bosco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. Capotorti
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στις 2 Φεβρουαρίου 1976 η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών ζητεί τη μερική ακύρωση, δυνάμει του άρθρου 173, εδάφια 1 και 3 της Συνθήκης ΕΟΚ, των αποφάσεων της Επιτροπής 76/145 και 76/151 της 2ας Δεκεμβρίου 1975, περί εκκαθαρίσεως των λογαριασμών για τις δαπάνες των οικονομικών ετών 1971 και 1972 που χρηματοδοτήθηκαν από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (PB L 27 της 2.2.1976, σ. 11 και 23).
- 2 Η προσφεύγουσα κυβέρνηση αιτιάται την Επιτροπή ότι δεν καταλόγισε εις βάρος του ΕΓΤΠΕ κονδύλιο 590 072,67 φιορινίων για την ελευθέρωση ασφαλειών που κατατέθηκαν για τη διασφάλιση της εξαγωγής, εντός της ορισθείσας προθεσμίας, βοντύρου παρεμβάσεως που πωλήθηκε σε μειωμένη τιμή το 1971 και δύο κονδύλια 968 643,33 και 12 148,73 φιορινίων για τη χορήγηση επιστροφών κατά την εξαγωγή γαλακτοαλβουμίνης το 1971 και το 1972 αντιστοίχως.
- 3 Η προσφεύγουσα κυβέρνηση, αμφισβητώντας τη νομιμότητα των αποφάσεων που έλαβε η Επιτροπή, επικαλείται, πλην των διατάξεων των ειδικών κανονισμών που ισχύουν για τα εν λόγω προϊόντα, ορισμένους γενικούς κανόνες που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου

1970, περί χρηματοδότησεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 93), ιδίως δε το άρθρο 8, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το οποίο έχει ως εξής:

«Σε περίπτωση μη πλήρους ανακτήσεως, οι οικονομικές συνέπειες των ανωμαλιών ή αμελειών αναλαμβάνονται από την Κοινότητα, εκτός εκείνων που προκύπτουν από ανωμαλίες ή αμέλειες καταλογιστέες στα διοικητικά όργανα ή οργανισμούς των κρατών μελών.»

- 4 Η προσφεύγουσα κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τις οικονομικές συνέπειες της εσφαλμένης εφαρμογής μίας κοινοτικής διατάξεως από μια εθνική αρχή πρέπει να τις υφίσταται η Κοινότητα σε όλες τις περιπτώσεις όπου το διαπραχθέν σφάλμα δεν μπορεί να επιρριφθεί στα διοικητικά όργανα ή στους οργανισμούς του οικείου κράτους μέλους, αλλά προκύπτει από ερμηνεία, η οποία, μολονότι είναι αντικειμενικά ανακριβής, έγινε καλόπιστα δεκτή.

Πράγματι, προβλέποντας ότι τις οικονομικές συνέπειες των ανωμαλιών ή αμελειών, πλην εκείνων που είναι καταλογιστέες στα κράτη μέλη, υφίσταται η Κοινότητα, το άρθρο 8, παράγραφος 2 έχει, κατά την άποψη της προσφεύγουσας κυβέρνησης, την έννοια ότι ένα κράτος μέλος δεν είναι υποχρεωμένο να υποστεί τις οικονομικές συνέπειες παρά μόνο στις περιπτώσεις όπου η εσφαλμένη εφαρμογή μίας κοινοτικής διατάξεως αποτελεί πράξη υπαίτιας συμπεριφοράς μιας εθνικής υπηρεσίας ή ενός εθνικού οργανισμού.

- 5 Η Επιτροπή, αντίθετα, αμφισβητεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2 είναι κρίσιμο για τη λύση των επιμάχων προβλημάτων, ισχυριζόμενη ότι η διάταξη αυτή αφορά τις ανωμαλίες και τις αμέλειες που καταλογίζονται στους ιδιώτες ως δικαιούχους των δαπανών του ΕΓΤΠΕ και δεν αντιμετωπίζει ανωμαλίες και αμέλειες που μπορούν να καταλογιστούν στα κράτη μέλη, παρά μόνο στην εξαιρετική περίπτωση που διαπράχθηκαν από όργανα της δημόσιας διοίκησης, τα οποία ενήργησαν κατά παράβαση των επαγγελματικών τους καθηκόντων.

Η Επιτροπή αναγνωρίζει όμως ότι, δυνάμει των γενικών αρχών του δικαίου, η Κοινότητα πρέπει να φέρει τις οικονομικές συνέπειες της εσφαλμένης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όταν η εσφαλμένη αυτή εφαρμογή μπορεί να επιρριφθεί σε ένα θεσμικό όργανο της Κοινότητας.

- 6 Το γράμμα του άρθρου 8 στις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του, ερευνώμενες στο φως του ιστορικού της διατάξεως και των προπαρασκευαστικών της εργα-

σιών, επί των οποίων στήριξαν οι διάδικοι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας την επιχειρηματολογία τους, περιλαμβάνει πολλά αντιφατικά και αμφίβολα στοιχεία για να δοθεί απάντηση στα εριστά ζητήματα.

Για την ερμηνεία, επομένως, της διατάξεως αυτής πρέπει να ερευνηθούν τα συμφραζόμενά της και ο επιδιωκόμενος από την κανονιστική αυτή ρύθμιση σκοπός.

- 7 Σχετικά, πρέπει να τονιστεί καταρχάς, ότι το άρθρο 8 θέτει τις αρχές σύμφωνα με τις οποίες η Κοινότητα και τα κράτη μέλη πρέπει να διεξάγουν τον αγώνα κατά των απατών και των λοιπών ανωμαλιών σε σχέση με ενέργειες χρηματοδοτούμενες από το ΕΓΤΠΕ.

Το άρθρο αυτό προβλέπει τόσο τα μέτρα που αποβλέπουν στην ανάκτηση των ποσών που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως, όσο και στη δίωξη, μέσω διοικητικών και δικαστικών διαδικασιών, των υπευθύνων προσώπων.

- 8 Στις περιπτώσεις της αντικειμενικά εσφαλμένης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, η οποία στηρίζεται σε καλόπιστη ερμηνεία των εθνικών αρχών, δεν θα είναι δυνατό κατά γενικό κανόνα, ούτε κατά το κοινοτικό δίκαιο ούτε κατά την πλειονότητα των εθνικών νομικών συστημάτων, να ανακτηθούν τα ποσά που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως στους δικαιούχους, όπως επίσης δεν θα είναι δυνατό να κινηθούν διοικητικές ή δικαστικές δίωξεις κατά των υπευθύνων προσώπων.

Από την προηγούμενη σκέψη προκύπτει ότι μια τέτοια κατάσταση δεν μπορεί να συλληφθεί από το άρθρο 8, αλλά ότι πρέπει, αντιθέτως, να εκτιμηθεί ενόψει των γενικών διατάξεων των άρθρων 2 και 3 του ίδιου κανονισμού, κατά το γράμμα των οποίων ο ΕΓΤΠΕ χρηματοδοτεί τις χορηγούμενες επιστροφές και τις αναλαμβανόμενες παρεμβάσεις «σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες» μέσα στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών.

Οι διατάξεις αυτές δεν επιτρέπουν στην Επιτροπή να καταλογίσει εις βάρος του ΕΓΤΠΕ παρά μόνο τα ποσά που καταβλήθηκαν σύμφωνα με τους κανόνες που έχουν θεσπιστεί στους διαφόρους τομείς των γεωργικών προϊόντων, καταλογίζοντας στα κράτη μέλη κάθε άλλο καταβληθέν ποσό, ιδίως τα ποσά τα οποία οι εθνικές αρχές κακώς έκριναν ότι μπορούσαν να καταβάλουν στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των αγορών.

- 9 Η στενή αυτή ερμηνεία των προϋποθέσεων αναλήψεως του βάρους των δαπανών από το ΕΓΤΠΕ επιβάλλεται, επιπλέον, και λόγω του σκοπού του κανονισμού 729/70.

Πράγματι, η διαχείριση της κοινής γεωργικής πολιτικής υπό συνθήκες ισότητας μεταξύ των επιχειρηματιών των κρατών μελών εμποδίζει τις εθνικές αρχές ενός κράτους μέλους, μέσω ευρείας ερμηνείας ορισμένης διατάξεως, να ευνοούνται οι επιχειρηματίες αυτού του κράτους, εις βάρος των επιχειρηματιών των λοιπών κρατών μελών όπου έχει επικρατήσει πιο στενή ερμηνεία.

Μια τέτοια στρέβλωση του ανταγωνισμού μεταξύ των κρατών μελών, αν δημιουργήθηκε παρά τα διαθέσιμα μέσα για την εξασφάλιση ομοιόμορφης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου σε ολόκληρη την Κοινότητα, δεν μπορεί να χρηματοδοτηθεί από το ΕΓΤΠΕ, αλλά θα πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να επιβαρύνει το οικείο κράτος μέλος.

Το συμπέρασμα, επομένως, είναι ότι οι διατάξεις του άρθρου 8, του κανονισμού 729/70 δεν έχουν εφαρμογή στις επίδικες ενέργειες.

- 10 Η προσφεύγουσα κυβέρνηση προβάλλει, περαιτέρω, ότι ο καταλογισμός των δαπανών είτε στην Κοινότητα είτε σ' ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να γίνει με την ευκαιρία της εκκαθάρισεως λογαριασμών των εθνικών υπηρεσιών και οργανισμών, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, στοιχείο β, του κανονισμού 729/70, αλλά θα πρέπει να αποφασιστεί σύμφωνα με διαφορετική διαδικασία.

Στο σημείο αυτό η προσφεύγουσα κυβέρνηση παραπέμπει σε μια κοινή δήλωση του Συμβουλίου και της Επιτροπής, που έχει εγγραφεί στα πρακτικά της συνεδρίασεως του Συμβουλίου της 8ης Δεκεμβρίου 1971.

Από τη δήλωση αυτή προκύπτει ότι αν η Επιτροπή κρίνει, αντίθετα με τη γνώμη του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, ότι η Κοινότητα δεν πρέπει να υποστεί τις οικονομικές συνέπειες των ανωμαλιών ή των αμελειών, έρχεται σε επαφή μ' αυτό το κράτος μέλος, κατόπιν δε προβαίνει σε ανταλλαγή απόψεων εντός της επιτροπής του Ταμείου, που προβλέπεται στο άρθρο 11 του κανονισμού 729/70.

Από τη δήλωση προκύπτει, εξάλλου, ότι η Επιτροπή θα εκθέσει στο Συμβούλιο υπό το φως της αποκτηθείσας πείρας και θα προτείνει, ενδεχομένως, τις λύσεις που θα πρέπει να θεσπίσει το Συμβούλιο για να ρυθμίσει τις διαφωνίες αυτού του είδους.

11 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η δήλωση αυτή θεσπίστηκε επ' ευκαιρία κανονισμού (283/72 της 7ης Φεβρουαρίου 1972, ΕΕ ειδ. έκδ. τόμ. 03/007, σ. 148), ο οποίος εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού 729/70 και ότι το πεδίο εφαρμογής του περιορίζεται, κατά συνέπεια, στις οικονομικές συνέπειες των ανωμαλιών και των αμελειών που προβλέπονται από το άρθρο αυτό, το οποίο είναι εκτός της παρούσας υπόθεσης.

12 Είναι δεδομένο, εξάλλου, ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει μέχρι σήμερα καμιά ειδική διαδικασία καταλογισμού για να ρυθμίσει διαφωνίες που προκύπτουν μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών.

Η εκκαθάριση των λογαριασμών από την Επιτροπή συνεπάγεται, επομένως, αναγκαστικά τον καταλογισμό των βαρών είτε στην Επιτροπή είτε στο οικείο κράτος μέλος.

13 Από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 729/70 προκύπτει ότι η απόφαση της Επιτροπής λαμβάνεται μόνο κατόπιν διαβουλεύσεως με την επιτροπή του Ταμείου που προβλέπεται στο άρθρο 11, χωρίς όμως να εφαρμόζεται η ειδική διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 13.

Είναι δεδομένο ότι έγινε εν προκειμένω διαβούλευση με την Επιτροπή του Ταμείου, όταν ειδοποιήθηκε η προσφεύγουσα κυβέρνηση για τα κονδύλια, τα οποία η Επιτροπή έκρινε ότι δεν μπορούν να καταλογιστούν στο ΕΓΤΠΕ και ότι είχε έτσι την ευκαιρία να γνωστοποιήσει την άποψή της επί του θέματος αυτού.

14 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως περί δήθεν μη τηρήσεως των προβλεπομένων διαδικασιών δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

15 Πρέπει ήδη να ερευνηθεί, όσον αφορά κάθε ένα από τα αμφισβητούμενα κονδύλια, αν οι δαπάνες τις οποίες αρνήθηκε η Επιτροπή να καταλογίσει εις βάρος του ΕΓΤΠΕ διενεργήθηκαν σύμφωνα με τις κοινοτικές διατάξεις που ισχύουν στον οικείο τομέα.

Πώληση σε μειωμένη τιμή βουτύρου δημοσίου αποθέματος για εξαγωγή

16 Ορισμένα ποσά από αυτά που η Επιτροπή αρνήθηκε να καταλογίσει εις βάρος του ΕΓΤΠΕ αποτελούν δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν από την προσφεύγουσα κυβέρνηση λόγω πωλήσεως σε μειωμένη τιμή βουτύρου από δημόσιο απόθεμα δυνάμει του κανονισμού 1308/68 της Επιτροπής της 28ης Αυγούστου 1968 (PB L 214 της 29.8.1968, σ. 10).

Κατά το γράμμα του άρθρου 3 του κανονισμού, το βούτυρο που περιλαμβάνεται σ' αυτή τη συναλλαγή έπρεπε να εξαχθεί εντός προθεσμίας 30 ημερών «αφού πωληθεί» από τον οργανισμό παρεμβάσεως, προϋπόθεση της οποίας η τήρηση εξασφαλιζόταν με τη σύσταση ασφαλείας δυνάμει του άρθρου 4.

Ο κανονισμός 1308/68 καταργήθηκε από το άρθρο 5 του κανονισμού 1893/70 της Επιτροπής, της 18ης Σεπτεμβρίου 1970, περί πωλήσεως βουτύρου δημοσίου αποθέματος (PB L 208 της 19.9.1970, σ. 13), παρέμεινε όμως εν ισχύ για το βούτυρο που πωλήθηκε δυνάμει του καταργηθέντος κανονισμού.

- 17 Η προσφεύγουσα κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι εφαρμοστέα είναι η μειωμένη τιμή και ότι η προϋπόθεση του άρθρου 3 έχει πληρωθεί στην περίπτωση που η σύμβαση πωλήσεως συνήφθη υπό το κράτος του καταργηθέντος κανονισμού, το δε βούτυρο εξήχθη εντός της προθεσμίας των 30 ημερών από της εξόδου από την αποθήκη, έστω κι αν η έξοδος αυτή έγινε μετά τις 22 Σεπτεμβρίου 1970, ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 1893/70.

Η Επιτροπή, αντιθέτως, θεωρεί ότι η προθεσμία των 30 ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 3 πρέπει να υπολογιστεί από της συνάψεως της συμβάσεως πωλήσεως και όχι από της εξόδου του βουτύρου από την αποθήκη.

- 18 Υπέρ της ερμηνείας την οποία υποστηρίζει η προσφεύγουσα κυβέρνηση προβάλλονται ιδίως τα επιχειρήματα, αφενός μεν, ότι μόνη η ερμηνεία αυτή επιτρέπει στις προθεσμιακές πωλήσεις και στις πωλήσεις που γίνονται σε περιόδους μακράς διάρκειας να επιτύχουν μειωμένες τιμές, αφετέρου δε, ότι δεν ανοίγει την οδό σε καταχρήσεις, δεδομένου ότι αποκλείεται η χρησιμοποίηση του βουτύρου χωρίς άδεια για όσο χρόνο βρίσκεται ακόμη το βούτυρο στην αποθήκη του οργανισμού παρεμβάσεως.
- 19 Εντούτοις, τίποτε δεν επιτρέπει, από το όλο περιεχόμενο του εν λόγω κανονισμού, να δοθεί στον όρο «πωληθεί», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 3, έννοια διαφορετική από εκείνη που ο όρος αυτός κατέχει στη συνήθη νομική ορολογία και που ανταποκρίνεται, εξάλλου, στην έννοια που έχει αυτός ο όρος στις λοιπές διατάξεις του κανονισμού.
- 20 Επομένως, η προθεσμία των 30 ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 3 πρέπει να υπολογιστεί από την ημερομηνία συνάψεως της συμβάσεως πωλήσεως και όχι από την ημερομηνία εξόδου του βουτύρου από την αποθήκη.

- 21 Εφόσον οι δαπάνες που αναφέρονται στο κεφάλαιο αυτό δεν πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, είναι δικαιολογημένη η άρνηση της Επιτροπής να τις καταλογίσει εις βάρος του ΕΓΤΠΕ.

Επιστροφές κατά την εξαγωγή γαλακταλβουμίνης

- 22 Τα επίδικα κονδύλια που αφορούν τις επιστροφές κατά την εξαγωγή γαλακταλβουμίνης αφορούν τις επιστροφές που κατέβαλε ο αρμόδιος ολλανδικός οργανισμός βάσει κοινοτικών κανονιστικών διατάξεων που προβλέπουν τη χορήγηση επιστροφών κατά την εξαγωγή ωοαλβουμίνης, αφενός, και την εφαρμογή όμοιας μεθόδου υπολογισμού για την ωοαλβουμίνη και τη γαλακταλβουμίνη, αφετέρου.
- 23 Οι επίμαχες διατάξεις, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1973 στην υπόθεση 150/73 (Jurispr. σ. 1633), δεν πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι συνεπάγονται την εφαρμογή των επιστροφών κατά την εξαγωγή ωοαλβουμίνης, προϊόντος που υπάγεται στον τομέα των αυγών, στη γαλακταλβουμίνη, προϊόν που υπάγεται στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, επειδή δεν έχει θεσπιστεί ειδική διάταξη στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως της αγοράς του τελευταίου αυτού τομέα.
- 24 Η προσφεύγουσα κυβέρνηση, μολονότι αναγνωρίζει ότι η ερμηνεία που δέχτηκαν οι ολλανδικές αρχές ήταν αντικειμενικά εσφαλμένη, ισχυρίζεται, παρά ταύτα, ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν υπέπεσε σε πταίσμα που να μπορεί να της καταλογιστεί.
- 25 Από την ερμηνεία του κανονισμού 729/70 που έγινε πιο πάνω δεκτή προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να αναλάβει το βάρος των δαπανών για τις οποίες πρόκειται παρά μόνον αν η εσφαλμένη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου μπορούσε να καταλογιστεί σε όργανο της Κοινότητας.
- 26 Ακόμη κι αν γίνει δεκτό ότι οι διατάξεις που αναφέρονται στις επίμαχες επιστροφές μπορούν να προκαλέσουν αμφιβολίες για το ακριβές τους περιεχόμενο, κανένα από τα στοιχεία που προσκόμισαν οι διάδικοι κατά το διάστημα της διαδικασίας, περιλαμβανομένων και των συσκέψεων της αρμόδιας διαχειριστικής επιτροπής, δεν επιτρέπει την κρίση ότι η εσφαλμένη ερμηνεία των διατάξεων μπορεί να αποδοθεί στη συμπεριφορά της Επιτροπής.
- 27 Επομένως, η άρνηση της Επιτροπής να καταλογίσει εις βάρος του ΕΓΤΠΕ τα ποσά που αναφέρονται στο κεφάλαιο αυτό είναι δικαιολογημένη.
- 28 Κατόπιν αυτών, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ ΚΑΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή.

Kutscher

Mertens de Wilmars

Mackenzie Stuart

Pescatore

Sørensen

O'Keefe

Bosco

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Φεβρουαρίου 1979.

Ο Γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher